

Отже, членство в СОТ пов'язано з істотними змінами як зовнішньоторговельного режиму країни, так і всієї системи регуляторного механізму, який має повністю відповідати критеріям конкурентної ринкової економіки. Невід'ємною частиною цього має стати взаємозв'язаний процес лібералізації торгівлі та економічної діяльності загалом, з одного боку, та становлення цивілізованої системи ринкового регулювання – з другого.

Членство в СОТ – це стимул для створення належної законодавчої бази, привабливого ринкового та інвестиційного середовища, яке кладе початок реформуванню та проведенню глибоких структурних перебудов економіки в цілому та окремих її галузей, сприяє підвищенню потенціалу експортно-технологічних виробництв, розширенню присутності на зовнішніх ринках. Крім того, це потужний стимул для позбавлення від такого шкідливого явища, як контрабанда, оскільки відповідальність України за боротьбу з тіншовим імпортом зростає з огляду на те, що контрабанда загрожує тим же не лише українському ринку, а й ринкам партнерів нашої держави.

¹ Кордон М. Європейська та євроатлантичні інтеграція України // Навчальний посібник. – К.: Центр навчальної літератури, 2008. – 172 с.

² Світова та європейська інтеграція: Посібник/ За заг. ред. д-ра іст. наук, проф. Я. Й. Малика. – Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2005. – 540 с.

³ Чекаленко Л. Зовнішня політика України. – Київ: Либідь, 2006. – 709 с.

⁴ Бершеда Є. Інтереси і пріоритети України стосовно ЄС: вибір у галузі політики і безпеки // Офіційний сайт Національного інституту проблем міжнародної безпеки при Раді Національної Безпеки і Оборони України. www.niisp.gov.ua/vydanna/panjrama. 28.07.2003.

⁵ Тодоров І. Методологія студювання євроатлантичної та європейської інтеграції України // Вісник Центру міжнародної безпеки та євроатлантичної співпраці. – № 2 (6). – С. 15-27.

⁶ Гончарук А. Чого очікувати Україні від вступу до СОТ? // № 194. – 2006. – 9 лист.

⁷ Мойсенко Ю. Вступ України до СОТ: фінішна пряма чи крива? // Дзеркало тижня. – № 49 (628) 23–29 грудня 2006. – С. 2.

⁸ Терещенко О. Вступ України до СОТ // Юр. Газета. – № 13 (148). – 2008 р. – 8 квітня. – С. 1.

⁹ Світ відкриває Україну. Про зовнішню політику Української держави у 90-х роках ХХ століття. Статті. Документи. Коментарі // Укл. М. Сорока. – К.: Київська правда. – 2001. – С. 194.

¹⁰ Там само. – С. 198.

¹¹ Кордон М. Вказ. праця. – С. 41.

¹² Терещенко О. Вступ України до СОТ // Юридична газета. – № 13 (148). – 8 квітня. – 2008.

¹³ Там само.

¹⁴ Світова та європейська інтеграція... – С. 298.

¹⁵ Україна-ЄС: Правова база // http://eu.org.ua/ua&eu/

¹⁶ Світова та європейська інтеграція... – С. 515.

¹⁷ Там само. – С. 527.

¹⁸ Спільна стратегія Європейського союзу щодо України // www.me.gov.ua.

¹⁹ Там само.

²⁰ Ляхно С. Стратегія та перешкоди на шляху вступу України до СОТ // http://www.kneu.kiev.ua/journal/ukr/article/2005.

²¹ Там само.

²² Україна й СОТ. Офіційний сайт // http://wto.in.ua/index.php?ge).

²³ (Генеральна рада СОТ схвалила долучення України до Світової організації торгівлі // http://www.newsru.ua/finance/05feb2008/vttoo.htm.

²⁴ Україна відкриє представництво при СОТ http://www.newsru.ua/finance/17jun2008.

²⁵ Чекаленко Л. Зовнішня політика України... – С. 287.

²⁶ http://www.liniacom.net/frm/index.php?topic=1421.0.

²⁷ Тодоров І. Вказ. праця. – С. 15.

²⁸ Киричук В. Ментальність. Суть, функції, генеза // Ментальність. Духовність. саморозвиток особистості. – Київ-Луцьк, 1994. – Ч. 1. – С. 14.

²⁹ Мойсенко Ю. Вказ. праця. – С. 2.

³⁰ Брежнева Т. Проблеми та перспективи вступу України до СОТ // http://www.db.niss.gov.ua/monitor/comments.

Summary

*Galina Melnychuk
(Chernivtsi)*

European integration of Ukraine is in the context of entry in World organization of trading

The article affects a question, related to integration of Ukraine to the European and world economic system – entering into worldwide point-of-sale organization. In particular, primary purposes and important functions of WTO, advantage and risks are examined for Ukraine from participating in this international structure.

УДК: 94(477.85)

*Іван Фостій
(Чернівці)*

ПРАВДІ ЧИ ВИГАДКАМ СЛУЖИТЬ ВОЖДЬ КПУ ПЕТРО СИМОНЕНКО

У статті викривається антиукраїнська спрямованість виступів лідера КПУ П. Симоненка за кордоном.

Ключові слова: П. Симоненко, КПУ, виступи, наклепи, антиукраїнський, сталінізм, фашизм, сталінські репресії, голодомор.

Минуло 18 років української незалежності, а ми все ще належно не оцінили патріотичну, державотворчу діяльність ОУН і Української повстанської армії, не закрили, не заборонили комуністичних, антиукраїнських, антидержавних рупорів Комуни-

стичної партії України, які продовжують, як в часи Лаврентія Берії і Йосифа Сталіна, не просто зневажати, а паплюжити, ображати, оббріхувати і ОУН, і УПА. Не будемо на цю тему багато говорити, наведемо лише цитату із виступу першого секретаря ЦК КПУ Петра Симоненка на XIII з'їзді Компартії Росії, опубліковану в ряді київських прокомуністичних газет у грудні 2008 року.

Симоненко, засвідчуючи свою прислужницьку натуру, зі шкури ліз, щоб продемонструвати на з'їзді безмежну вірнопідданість Кремлю, а тому з особливим азартом захопився паплюженням України та її керівників. В одному із семи своїх надто розлогих висновків він говорить таке (подаємо за оригіналом):

«Украинские националисты во главе с Ющенко развязали идеологическую, политическую, информационную, духовную войну против России и российского народа;

под покровительством США тянут Украину в НАТО, стягивают воинские подразделения к границам России. В частности, передислоцируют части ВВС в Донецкую область, а ПВО – в Сумскую;

уничтожают каноническое православие, навязывая под видом поместной церкви очередную унию;

изымают из библиотек, как они ее именуют, литературу «коммуно-шовинистической направленности». А история учит: когда пылают костры из книг, народ на пути, к крематорию; националисты объединяются, вооружаются и используются Западом для организации межгосударственных военных конфликтов на постсоветском пространстве; расползание фашизма осуществляется на фоне глубоких социально-экономических противоречий, жесточайшей люмпенизации населения;

правые радикалы рвутся к власти, а недооценка обществом коричневой опасности дает им возможность активизировать свою политику: пещерный национализм и неонацизм стали государственной идеологией у нас в Украине и не только. Под покровом ночи ведут войну с памятниками: повсеместно уничтожаются памятники Ленину, героям Великой Победы. Дошло до того, что дочери генерала Ватутина, освобождавшего Киев и убитого оуновцами, звонят и угрожают, требуя убрать его прах и демонтировать памятник;

усилиями Запада и США сегодня «коричневая чума» нацизма возрождается в Украине. Через несколько десятилетий после Великой Отечественной нам вновь предстоит борьба против наступления фашизма, героизации фашистских преступников. Нам предстоит борьба против фальсификации истории и президентской «пляски на костях» умерших от голода в 1932–1933 годах, спекуляций на этой трагедии, стремлении не увековечить память жертв, а обострить взаимоотношения с Россией, рассорить наши народы»¹.

Ось такий наклепницький пасаж, виголошений Симоненком не де-небудь, а в Москві перед російськими комуністами. Про що він свідчить? Про те, що в Україні існує відверто антиукраїнська, антидержавна сила – КПУ і такий же відверто ворожий Україні її вождь «товариш» Симоненко. А тепер давайте пройдемося по його крамольних звинуваченнях:

Кожний не заражений великоімперським холуйством громадянин, який має хоч краплю здорового глузду і об'єктивно оцінює діяльність КПУ і Симоненка зокрема в Україні, бачить, що як з вуст комуністичного вождя, так і зі шпальт фінансованих антиукраїнськими силами антиукраїнських газет «Киевский вестник», «Коммунист», «Рабочая газета» чорним потоком ллється брудна брехня на нашого Президента Віктора Андрійовича Ющенка, на українську владу, яку вони інакше, як «оранжевая», «националистическая», а останнім часом навіть «национал-фашистская» не називають. І як не дивно, а ніхто, ні журналістам названих вище газет, ні Петру Симоненку рота, грубо кажучи, не закриває. То де ж він бачить фашизм? Був би у нас фашизм чи сталінський комунізм, то такий геніальний оратор-брехун, яким є Петро Миколайович, давно б уже був розстріляний, або сидів би там, де й повинні сидіти такі галасливі «борці за справедливість».

Якщо ж уже говорити про виплодювачів, підгодовувачів, озброювачів і вишколювачів фашизму, зокрема в Німеччині, то тут пальма першості належить не комусь іншому, а саме Йосифу Віссаріоновичу та його славним поплічникам. Нагадаємо, що саме сталінський уряд допомагав кувати фашистський меч в СРСР. Саме при радянській таємній допомозі Гітлер за 6 років – з 1933 до 1939-го – зумів створити найсильніший у світі військово-повітряний флот і найпотужніші на той час танкові армії. Дефіцитні матеріали, без яких неможливо було виробництво літаків, танків та підводних човнів, постачалися Німеччині Радянським Союзом. А безперерйне надходження з СРСР хліба й м'яса, масла і яєць дозволило Німеччині, де діяла карткова система, створити необхідні продовольчі запаси на випадок війни. Досить сказати, що поставки Радянського Союзу Німеччині в 1939–1941 роках становили більше 40% радянського експорту й значно послабляли ефект англійської блокади.

Протягом сімнадцяти місяців після підписання радянсько-німецького пакту Німеччина одержала з Радянського Союзу 865 тисяч тонн нафти, 140 тисяч тонн марганцевої руди, 14 тисяч тонн міді, 3 тисячі тонн нікелю, 101 тисячу тонн бавовни-сирцю, більше 1 мільйона тонн лісоматеріалів, 11 тисяч тонн льону, фосфатів, платини й майже півтора мільйони тонн зерна. Через радянську територію проходив транзит стратегічної сировини й продовольства із країн Тихоокеанського басейну.

СРСР фактично перетворився в позавоюючого союзника Гітлера. «Сталін став інтендантом Гітлера» (Л.Троцький). Додамо інтендантом у форсованій підготовці війни проти Радянського Союзу.

Німецькі командири не порушували заборон до певного часу й не готувалися до агресивних воєн на своїх полігонах. Вони робили це... на території Радянського Союзу. Сталін надав німецьким командирам усе те, чого вони не мали права мати: танки, важку артилерію, бойові літаки. Сталін виділив німецьким командирам навчальні класи, полігони, стрільбища, відкрив доступ німецьким командирам до найпотужніших у світі радянських танкових заводів: дивіться, запам'ятовуйте, переймайте. Сталін з якоюсь метою не шкодував засобів, сил і часу на відродження німецької ударної могутності. Навіщо? Проти кого? Звичайно, не проти самого себе! Тоді проти кого? Відповідь одна: проти Європи. Ще до приходу Гітлера до влади радянські лідери назвали його таємним титулом – «Криголам Революції». Сталін розумів, що Європа вразлива тільки у випадку війни і що «Криголам Революції» зможе зробити Європу вразливою. Адольф Гітлер, не усвідомлюючи того, розчищав шлях світовому комунізму. «Криголам Революції» робив найбільші зlodіяння проти світу й людства і своїми діями дав Сталіну моральне право в будь-який момент оголосити себе «Визволителем Європи», замінивши коричневі концтабори червоними. Комуністи самі визнають, що руками Гітлера вони розв'язали в Європі війну й готували раптовий удар по самому Гітлеру, щоб захопити зруйновану ним Європу. Викриваючи фашистів, ми зобов'язані викривати й радянських комуністів, які заохочували нацистів до здійснення злочинів і мали намір результатами їхніх злочинів скористатися. Цього цілком достатньо для того, щоб поставити радянських комуністів до стіни ганьби й посадити їх на лаву підсудних поруч із фашистами, а то й попереду ².

Ця співпраця комуніста Сталіна і соціал-націоналіста Гітлера відома нині всьому світові, її чомусь забуває згадувати Петро Симоненко.

Ми ж хочемо йому нагадати ще один, дуже значущий факт, «братерського єднання» німецьких фашистів (націонал-соціалістів) і радянських комуністів.

Перед нами «Генеральна угода про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо)», підписана в Москві 11 листопада 1938 року о 15 годині 40 хвилин. Читаємо:

«Народний Комісаріат Внутрішніх Справ Союзу РСР, в особі начальника Головного управління державної безпеки, комісара держбезпеки 1-го рангу Лаврентія Берії, з однієї сторони, й Головне управління безпеки Націонал-соціалістичної робі-

тничої партії Німеччини, в особі начальника четвертого управління (Гестапо) Генріха Мюллера, на підставі доручення № 9 1-448/12-1, від 3 листопада 1938 р., виданого шефом Головного управління безпеки Райхсфюрером СС Райхардом Гайдріхом (Гестапо), з другої сторони, уклали дійсну генеральну угоду про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між НКВС і Гестапо.

§1. п. 1. Сторони бачать необхідність у розвитку тісного співробітництва органів державної безпеки СРСР і Німеччини в ім'я безпеки й процвітання обох країн, зміцнення добросусідських відносин, дружби російського й німецького народів, спільної діяльності, спрямованої на ведення нещадної боротьби із спільними ворогами, що ведуть планомірну політику з розпалення воєн, міжнародних конфліктів і поневолення людства.

п. 2. Сторони, що підписали дану угоду, бачать історичну необхідність такого рішення й будуть намагатися робити все для зміцнення впливу й силових позицій своїх країн в усьому світі, не заподіюючи взаємної шкоди. Беручи до уваги історичні процеси в розвитку міжнародних відносин, за яких СРСР і Німеччина є лідируючими країнами, а так само, що між нашими урядами встановлюються гарні відносини, між народами міцніє дружба й співробітництво, у той же час бажання спільних ворогів СРСР і Німеччини спрямоване на роз'єднання добросусідських відносин, розпалювання недовіри, ворожості, відвертої ворожнечі й реваншистських випадів, НКВС і Гестапо поведуть спільну діяльність у боротьбі зі спільними ворогами й будуть інформувати уряди своїх країн про результати діяльності.

п. 3. Усвідомлюючи, що зміни у світі, які відбулися останнім часом, подають нашим країнам унікальний шанс встановити у світі новий порядок, ґрунтуючись на приматі, бажаючи додати динамізм відносинам між СРСР і Німеччиною, сторони домовилися про нижченаведене:

§2 п. 1. НКВС і Гестапо будуть розвивати свої відносини в ім'я процвітання дружби й співробітництва між нашими країнами.

п. 2. Сторони поведуть спільну боротьбу із спільними основними ворогами:

– міжнародним єврейством, його міжнародною фінансовою системою, іудаїзмом та іудейським світоглядом;

– дегенерацією людства, в ім'я оздоровлення білої раси й створення евгенічних механізмів расової гігієни.

п. 3. Види й форми дегенерації, що підлягають стерилізації й знищенню, сторони визначили додатковим протоколом № 1, що є невід'ємною частиною даної угоди.

§3. п. 1. Сторони будуть усіляко сприяти зміцненню принципів соціалізму в СРСР, націонал-соціалізму в Німеччині, і переконані, що одним з основних елементів безпеки є процес мілітаризації

економіки, розвиток воєнної промисловості й зміцнення міцї й дієздатності збройних сил своїх держав.

п. 2. Сторони будуть сприяти розвитку співробітництва у військовій галузі між нашими країнами, а при необхідності війни сприяти проведенню спільних розвідувальних і контррозвідувальних заходів на території ворожих держав.

§4. п. 1. У випадку виникнення ситуацій, що можуть створити на думку однієї зі сторін загрозу нашим країнам, вони будуть інформувати один одного й негайно вступати в контакт для узгодження необхідних ініціатив і проведення активних заходів для ослаблення напруженості й для врегулювання таких ситуацій.

§5. п. 1. Сторони надають важливого значення розвитку й поглибленню професійної діяльності. Обмін досвідом і зустрічі, відрядження співробітників обох відомств будуть здійснюватися на постійній основі.

п. 2. Керівники НКВС і Гестапо, співробітники служб обох відомств будуть мати регулярні зустрічі для проведення консультацій, обговорення інших заходів, що сприяють розвитку й поглибленню взаємин між нашими країнами»³.

Ну і так далі. Не будемо переписувати всієї угоди.

Чи потрібні коментарі до неї? Сподіваємось, що й так все ясно. Але ми радимо «товаришу» Симоненку детально розповісти про цей історичний документ своїм однопартійцям і читачам та редакторам газет «Киевский вестник», «Коммунист», «Рабочая газета» та «Ветеран України».

Ну і щоб уже завершити розмову про «коричневу чуму» та її хрещених батьків, звернемося ще й до такого питання, як участь російських збройних формувань, створених вермахтом для боротьби з Червоною армією на боці Німеччини. Тут ми звернемося до публікації Ю.Микольського із уже згаданого нами квартальника «Вісті комбатанта».

Посилаючись на російського історика Ігоря Буніча, він пише, що у перші тижні війни **півтора мільйона** червоноармійців не здались, а перейшли на бік Німеччини зі зброєю в руках. Деякі переходили цілими з'єднаннями під бравурні марші духових оркестрів. **Два мільйони** кинули зброю і здалися в полон, а **один мільйон** червоноармійців просто дезертирував. Безвісті пропало 20 генералів, 182432 офіцери. 106 генералів, включаючи командуючих арміями, теж потрапили в німецький полон. Це все відбулося за перших 100 днів війни. А скільки було хвальби, Петре Миколайовичу!

«Несокрушимая и легендарная,
в боях познавшая радость побед!»

Що ж робили в Німеччині ці перші 3,5 мільйона наших батьків і братів? Звичайно, багато з них працювали в шахтах, на заводах, на німецьких полях. За весь період війни 3,3 мільйона червоноармійців загинуло в німецьких концтаборах від голоду та хвороб або було убито при спробі втечі.

Але не всі рішалися померати в таборах. Уже в кінці 1941 року був сформований Російський загін 9-ої армії Вермахту, а в січні 1942 року – Російська національна народна армія – РННА, яку очолювали генерал К. Іванов і майор А.Бочаров.

Далі ми дізнаємось, що у лютому 1942 року в різних підрозділах Вермахту і Ваффен СС воювало півтора мільйони росіян, а у Франції боровся чисто російський 621-ий артилерійський полк СС. У липні 1943 року лише на Східному фронті на боці німців воювало 78 російських батальйонів СС.

Створювалась також «Русская освободительная народная армия» – РОНА, яка була перетворена у 29 Гренадерську дивізію СС – «29. Waffen-Grenadierdivision SS». Була створена 1-а російська національна бригада СС – «Дружина», яку очолював полковник Н. Радіонов. Документально зафіксовано багато менших російських есесівських загонів і, навіть, 2-й Російський національний загін під командуванням колишнього майора НКВД Е. Блажкевича.

Не відставала від червоних генералів і полковників у формуванні російських національних загонів і російська діаспора зі своєю легендарною РОА.

На особливу увагу заслуговують військові формування козаків, які мстили більшовикам ще з часів жовтневого перевороту. Відомі такі отамани козачих антирадянських формувань, як генерали: Краснов, Доманов, Шкуро, Султан-Гірей, Клича, Павлов, Коновалов та інші.

Козаки виправдовували свою участь у війні на боці німців гаслом: «Хоч з чортом, аби тільки проти комуни».

Ми перерахували тільки невеличку частину російських військових, переважно есесівських формувань, які свідомо воювали на боці гітлерівської Німеччини проти ненависного більшовицько-сталінського режиму⁴.

Отже, співробітництво з німцями, ОУН-М та ОУН-Б, що мало місце до червня 1941 року, не входить ні в яке порівняння з співробітництвом комуністичним, започаткованим Йосифом Сталіним та Лаврентієм Берією, а також зі співробітництвом російських генералів, офіцерів і солдатів, що перейшли на бік німецької армії, аби присвятити себе боротьбі проти світової загрози більшовизму-комунізму. Ми тут не маємо наміру звинувачувати у зрадництві тих росіян, що воювали проти Радянського Союзу та його армії у складі вермахту. У кожного з них були до радянської влади свої претензії і вони, скориставшись нагодою, намагалися якнайповніше реалізувати їх.

Звичайно, це була велика трагедія усіх народів колишнього СРСР, Німеччини, Польщі, Чехословаччини, Англії, Франції і, звичайно, ж України. Але Петро Симоненко цього не хоче бачити й чути. Ненависть до незалежної України засліпила його, і він, як справжній лицемір і фарисей, розраховуючи на необізнаність людей з історичним матеріа-

лом, продовжує безсоромно оббрівувати Президента України і все, що він робить для відновлення історичної пам'яті українського народу.

Петро Симоненко, як великий інсинуатор, приписує Ющенку те, чого він ніколи не робив. Ніякої війни Росії він не оголошував. Це Росія, в особі Путіна, а тепер уже й Медведєва, ніяк не змиряється з тим, що Україна є незалежною державою, і вони шукають різних приводів, щоб продемонструвати свої великоімперські апетити.

Чого варті зазіхання на Тузлу, заборони на ввезення в Росію української тваринницької та промислової продукції, а газова війна оголошена всій Європі у січні 2009 року тільки ради того, щоб якось звинуватити Україну в небажанні прокачувати російський газ Європі. Путін та Медведєв не посоромилися навіть абсолютно бездоказово звинуватити Україну у крадіжці газу. Та цей ганебний бумеранг вдарив не по Україні, а по Росії, по творцях цієї великоімперської брехні.

Симоненко зухвало бреше, коли стверджує в своїх «висновках», що в Україні «уничтожают каноническое православие, навязывая под видом поместной церкви очередную унию».

Насправді в Україні церква відділена від держави. Всі існуючі конфесії працюють відповідно своїх до канонів. Об'єднання ж православних церков у помісні є справою самих парафіян.

Коли б такі колишні грізні атеїсти, що так несподівано перетворились в апологетів московського православ'я, як Симоненко, щоденно не троюдили парафіян своїми нерозумними великоімперськими, антиукраїнськими мареннями, Україна давно б мала єдину православну українську церкву на чолі з митрополитом Київським і всієї України. Але Симоненко вислужується перед Москвою, безсоромно використовуючи послужних, оплачуваних московським патріархатом наймитів у своїх політиканських авантюрах, не дає можливості двом, штучно розділеним православним церквам України, об'єднатися в одну. Бо коли церкви об'єднуються, Симоненку не буде де показувати свої «великі антиукраїнські організаторські здібності», своє рабське плазування перед Москвою.

Виступаючи ж оборонцем російського православ'я, Симоненко демонструє неприкрите своє лицемірство і фарисейство, бо хто ж як не ВКП(б) протягом 70 років нищила, руйнувала, підірвала церкви і храми, перетворювала їх у ресторани, клуби, зерносховища і конюшні? Хто ж як не ВКП(б) скидала з церков дзвони, розграбовувала іконостаси та інше церковне майно, розстрілювала, душила, кидала в тюрми і концтабори священників православної віри, інших служителів культу та віруючих. А сьогодні Симоненко хоче бути головним адвокатом російського православ'я і головним паплюжником православ'я українського. Чому? Та тому що старий наймит так привик до всеросійського комуністичного ярма, що у вільній державі

Україні почуває себе не комфортно. Українську демократію він сприймає, як «коричневу чуму», «фашизм», який нібито розповзається по країні, та інші напівбожевільні вигадки.

Комуністичного вождя турбує, що з бібліотек вилучається комуно-шовіністична література. Він, очевидно, забув, як за радянської влади величезна армія комуністичних цензорів шокквартильно чистила бібліотеки усіх рівнів, коли невгодна комуністичній владі література вилучалася і спалювалася, а кращих українських літераторів, науковців, митців ГПУ, НКДБ чи КДБ арештовували і кидали на багато років у тюрми, де замордовували голодом або розстрілювали.

Невже Симоненко і досі нічого не чув про Соловецький табір особливого призначення (по-російськи «особого назначения» – СЛОН), де тільки за 5 днів – 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року було розстріляно 1111 найвизначніших громадян Радянського Союзу, серед них 190 українських письменників, митців, науковців і громадсько-політичних діячів? Це такі відомі українські письменники, як Микола Куліш, Микола Зеров, Валер'ян Підмогильний, Мирослав Ірчан, Валер'ян Поліщук, Олекса Слісаренко, Григорій Піддубний, Григорій Епик, Павло Филипович, Михайло Ялович, талановитий режисер Лесь Курбас, історик Матвій Яворський, міністр освіти УНР Антон Крушельницький, начальник відділу капітального будівництва Держплану УРСР Семен Гуцуляк. Всі вони були убиті пострілами в потилицю.

Всього ж особлива трійка УНКВД Ленінградської області у складі начальника Л. Заковського, його заступника В. Гаріна і прокурора Ленінграда Позерна постановила розстріляти 1825 соловецьких в'язнів. Їх мали розстріляти до 7 листопада 1937 р. – 20-ї річниці жовтневого перевороту. Але не встигли оформити на всіх справи, не встигли перевезти із Соловецької тюрми в Сандормох. Тому 509 в'язнів розстріляли у Ленінграді 8 грудня 1937 року за наказом старшого лейтенанта А. Полікарпова. Останніх 198 в'язнів, приречених до смерті, розстріляли за наказом заступника начальника 10 відділу ГУДБ НКВД майора Антонова на Соловках в районі командировки Ісаково 14 лютого 1938 року ⁵.

То про що ж кричить товариш Симоненко? Чи має він хоч якийсь право дорікати комусь за чистку бібліотек від брехливої, шовіністично-імперсько-комуністичної літератури. Нинішня влада не має права допускати, щоб мізантропічна фальш і далі отруювала душі громадян України.

Симоненку болить не доля України, а доля КПРФ, доля Росії, якій він раболіпно служить, тому все сприймає навпаки. Брехню російських бундючних керівників він сприймає за правду, а намагання української влади захистити свої національні інтереси трактує – як ворожу щодо Росії і її народу політику. Гай-гай, Петре Миколайовичу, сха-

меніться! Не вводьте людей в оману! І самі себе не дуріть! До посади російського імператора вам не дослужитись! Ще ні один прислужник не вибивався ні в царі, ні в імператори. Отже, всі ваші, як ви кажете, політичні витребеньки, з якими виступаєте на різних трибунах, смішні, гидкі, нікчемні. Вони просто показують вашу комуністичну ницість. Ви були і є послідовником, адептом, епігоном злочинного сталінського режиму. Можна було б вам простити цю засліпленість до 1991 року, коли всі злочини були покриті мороком цілковитої секретності. Але ж сьогодні ви вже можете прочитати в оригіналах і в копіях розстрільні сталінські списки. І якщо Ви так гірко плачете за Ватутиним, якого поранили розвідники УПА, то чого ж Ви не плачете за маршалами Василем Блюхером, Олександром Єгоровим, Михайлом Тухачевським, Григорієм Куликом, над наркомом боеприпасів Іваном Сергеевим і чотирма його заступниками Олександром Ходяковим, Василем Шабановим, Михайлом Іняшкіним та тисячами інших високорангових командирів Червоної армії і наркоматівських керівників?⁶

Їх же убили не упівці, а «сонцесяйний батько народів» Йосиф Віссаріонович Сталін та його славні поплічники Лазар Каганович, В'ячеслав Молотов, Клим Ворошилов та іже з ними. Ви, очевидно, ще й досі не знаєте, що в 1937–1938 роках тільки в Москві було розстріляно 30 тисяч найкращих, найосвіченіших радянських громадян⁷. Так то був справедливий комунізм, чи може справжній сталінський фашизм, геніальний тактичний хід вождя народів? Ви і ваші однопартійці певно не знають цих жажливих злочинів, що так солодко розхвалюють цього найстрашнішого вбивцю на сторінках «Киевского вестника» вустами сталінського нащадка В.Карпова.

Фарисействующим комуністичним проповідникам не зайвим буде нагадати, що на руках їхніх кривавих вождів і мільйонної армії енкаведистських опричників тільки за 2 роки «великого терору» (1937–1938) запеклася кров 75950 розстріляних у катівнях НКВД українців, а над головами їхніх катів висить прокляття ще 193 тисяч замордованих і на все життя покалічених громадян України, справи на яких були сфальсифіковані за вказівкою Москви, за наказом № 00447 наркома внутрішніх справ СРСР Миколи Єжова та прокурора СРСР Андрія Вишинського, який 7 серпня 1937 року розіслав у республіки, краї й області вказівку, що в ході виконання наказу № 00447 попередня санкція прокурора на арешт не потрібна⁸.

Це була перша, у 30-х роках після Голодомору, хвиля масового людяновинищення в Україні і всьому Радянському Союзі. Підставою її проведення був згадуваний уже нами наказ Миколи Єжова № 00447 від 31 червня 1937 р., затверджений Політбюро ЦК ВКП(б). За нею йшли друга й третя, не менш страшні і жорстокі хвилі. В дію були введені два нових накази Єжова № 00485⁹ та № 00486¹⁰.

Перший із них був спрямований проти так званої «Польської організації військової». За ним було заарештовано у 1937–1938 роках 56516 осіб (з них 44467 поляків), з яких 39634 особи (70%) були засуджені до різних термінів ув'язнення, або ж розстріляні.

За наказом Єжова № 00486 були репресовані жінки і діти репресованих членів «ПОВ», в тім числі й жінки 38 визначних командирів Київського особливого військового округу, чоловіки яких були уже або розстріляні, або чекали розстрілу.

Загальна ж кількість заарештованих в Україні тільки за ці два роки становить 267579 осіб¹¹.

На жаль, про це ні Петро Симоненко, ні «Київський вестник», ні «Комуніст», ні «Рабочая газета» своїм читачам не розповідають. Вони продовжують товкти воду в ступі про «злочини» УПА. Вони публікують без коментарів нібито «довідки про діяльність ОУН-УПА», складені берієвсько-сталінськими чекістами, перед якими в ті роки стояло головне завдання – всіма силами компрометувати і нищити ОУН та УПА. І вони це робили сповна, використовуючи наявні ресурси, приписуючи багато своїх кривавих справ воякам УПА, які до того не мали абсолютно ніякого відношення, убивали на лісових та гірських стежках не причетних до УПА українських дівчат і хлопців, вважаючи їх за бандерівців.

Перший секретар ЦК КП(б)У М.С.Хрущов у червні 1945 року доповідав Сталіну, що до 1 червня 1945 року було убито 90275 вояків УПА, яких він називав «бандитами», взято в полон 93610 вояків, а явилось з повинною 40395 учасників національно-визвольної боротьби¹². Ми називаємо ці цифри, щоб зняти полуду з очей «товариша» Симоненка та його однопартійців, щоб вони нарешті зрозуміли, що проти злочинного сталінсько-берієвського режиму воювали не «банди», а сформована з патріотів-добровольців Українська повстанська армія. Бо важко собі уявити банду в 224280 осіб. Це 224 дивізії повного складу. Тут ми врахували лише тих, що були убиті, взяті в полон і прийшли з повинною. А скільки їх ще залишалося в боївках, сотнях та куренях і продовжувало боротьбу аж до 1956 року? Мабуть, не менше.

Але продовжимо огляд тогочасних подій далі. Зі слів того ж М.С. Хрущова дізнаємось, що на 25 березня 1946 року на території Західної України було ще 246 бойових одиниць УПА в кількості 2923 осіб. За 28 днів лютого по всіх областях Західної України було убито, арештовано і з'явилося із повинною 11296 осіб, а за 25 днів березня – 7512 осіб. Отже, ще 28808 вояків УПА нейтралізовано тільки за 2 місяці. Нічого собі банда – майже три нових дивізії¹³.

Радянська влада, її репресивні органи ніяк не могли розправитися з УПА, яку підтримував український народ, а тому вдавалися до найстрашнішого, що могло бути, виселення сімей учасників

національно-визвольної боротьби у віддалені райони СРСР на нещадну експлуатацію і вимирання.

Знову звернемось листування М.С.Хрущова зі Сталіним. Московський ставленик писав з Києва кремлівському узурпатору:

«Ми посилили відповідні репресії і висилку сімей бандитів та їхніх пособників (куркулів, торгівців та інших), які допомагають бандитам. Так, на 1 червня 1945 року із західних областей виселено 9615 сімей бандитів і їх пособників, загальною чисельністю 24888 осіб¹⁴.

Виселення, депортації не припинялися. У січні 1946 року із західних областей України було виселено 856 сімей або 2173 людини. У лютому виселення не проводилось, а в березні із підготовлених 1783 сімей (4738 осіб) було вивезено лише 287 або 636 осіб. Чому ж так мало? Та тільки тому, що управління НКВС Волинської, Дрогобицької, Тернопільської і Чернівецької областей не подали заявок на вагони і тому 1496 сімей або 4102 громадяни залишалися на місцях, очікуючи ешелонів¹⁵. Їх, звичайно, вивезли у квітні.

А відомо ж, що тих, кого виселяли у віддалені райони СРСР, викидали, як щенят, у засніжену тайгу чи холодні степи Приуралля та Казахстану, де вони помирали від голоду й холоду. Чи це не був фашизм найстрашнішого гатунку, «товаришу» Симоненко?

Вояки УПА не вбили, а важко поранили генерала Ватутіна, і він помер від ран. А скільки генералів винищив Сталін із своїми поплічниками, «товаришу» Симоненко знає? Тільки по Київському особливому та Харківському військових округах перед війною, у 1935 році було арештовано і розстріляно 620 військовослужбовців, у 1936-му – 558, за 4 місяці 1937-го (січень–квітень) – 308 вищих та молодших командирів і червоноармійців. Серед них 8 командирів корпусів, 15 командирів дивізій і бригад, 20 начальників штабів округів, їх заступників та начальників відділів, 15 начальників штабів корпусів, дивізій і бригад¹⁶. От про них варто було б правдиво розповісти в усіх комуністичних газетах, що дишуть чорною злобою проти України, її незалежності та її керівників.

Ми можемо підказати першому секретарю ЦК КПУ, про кого хотіли б прочитати правдиві розповіді на сторінках «Киевского вестника», «Коммуниста», «Рабочей газеты», які відкрили антиукраїнський фронт злоби, наклепів і мізантропії. Зокрема, коли і за що були розстріляні у 1938 році маршал Олександр Ілліч Єгоров, заступники начальника Генштабу ЧА – комкори Василь Миколайович Левічев та Сергій Олександрович Межерніков, командарм 2-го рангу Олександр Ігнатович Седякін, а з ними ще 134 вищих командири Червоної армії¹⁶.

І це в час, коли на заході збиралися чорні хмари фашистської навали, творців якої Сталін забез-

печував українським хлібом і салом, нафтою і залізною та марганцевою рудою, допомагав готувати німецьких танкістів і льотчиків. Оце був справжній фашизм, товаришу Симоненко. Чого ж ви про це мовчите, а паплюжите тих, хто, не шкодуючи свого життя, здоров'я і крові, боровся за волю України і волю людини.

Ми б могли тут навести імена усіх 46 тисяч сталінських жертв, знищених перед самою війною і в час війни, щоб показати надміру крикливому лідерові КПУ, хто і якими способами утверджував у Радянському Союзі, якщо не коричневий, то червоний фашизм, хто дозволив потім німецькій армії винищувально-руйнівним катком прокотитися по всій європейській частині СРСР від західних кордонів до Кавказу, Волги, Москви і Ленінграда. З цієї вини зазначена частина території СРСР була сплюндрована, а 26 мільйонів громадян СРСР стали жертвами кривавої чотирирічної бойни? Чи задумувався «товариш» Симоненко коли-небудь серйозно над цими жахливими цифрами? Мабуть ні. Інакше він не дозволив би собі звинувачувати Президента України В.А.Ющенка і всіх патріотів-українців у вигаданих гріхах. На жаль, поганому виду немає стиду.

Душа лідера КПУ болить за пам'ятниками Леніну, які у багатьох містах України уже знесені, але зберігаються ще у Києві, Ніжині, Ічні, Чернігові та багатьох інших містах України, окремі керівники яких ще перебувають в полоні фальшивої комуністичної пропаганди, яка із міжнародного злочинця намагалась виліпити вождя пролетарських мас, яким він ніколи не був, бо був руйнівником, організатором концтаборів і вбивцею мільйонів громадян колишньої царської Росії і її національних околиць.

Подекуди пам'ятники мізантропу ще стоять, як неспростовне свідчення про безчесність і безсоромність колишньої комуністичної верхівки, яка, незважаючи на неймовірну злиденність СРСР, мало не в кожному місті і селі встановлювала пам'ятники безбожному руйнівнику церков і людської моралі, організатору «червоного терору», розпалювачу так званої класової ненависті, ворожнечі і боротьби, найлютішому ворогу українського народу і його незалежної держави, безсовісному грабіжнику українських селян, творцю найжорстокішого зі всіх попередніх Голодомору 1921–1922 років, який забрав 1,5 млн українців Півдня України, а на їх місце в їхні будинки Москва за його ж наказом переселила з різних кутків голодної Росії сотні тисяч етнічних росіян, щоб русифікувати ці території.

Думаємо, що настав рішучий момент для остаточного знищення пам'ятників цьому політичному авантюристу й злочинцю, над яким у найближчий час повинен відбутися справедливий суд народів. Його антилюдські діяння повинні одержати чесну і справедливу оцінку в історії всіх народів,

яким довелося жити на засадах ленінської мізантропічної справедливості.

Святий обов'язок нинішнього покоління українських інтелігентів, істориків, письменників і журналістів показати в усіх ганебних ракурсах цю жахливу особу, зняти з нього німб борця за права трудящих, яким він ніколи не був, розвінчати комуністичне славослів'я, яке намагалося із злочинця і мізантропа зробити героя, вождя усіх народів світу і т.п.

Що ж до «коричневої чуми нацизму», яка, за словами Симоненка, нібито відроджується в Україні, то тут, чиє б мичало, а чиє б мовчало. Цей вихованець комуністично-облудної пропаганди досі не зрозумів, що на Заході і в США, як і в Україні, панує справжня демократія. А коричневою чумою, якою Симоненко лякає громадян України і Росії, є ніхто інший, як такі спадкоємці Сталіна і його поплічників. Він рветься до влади, а народ його не пускає, бо ж брехнею можна світ перейти, але назад повернутись не вдасться.

Симоненко крикливо виставляє себе борцем проти фальсифікації історії. І тут він, як видно, перебуває в полоні старих комуністичних догм, які для нього залишаються непорушними. Історики ж України, незважаючи на галасування сталінсько-беріївських «правдоборців», ставлять в минулому історичному процесі все на свої місця. Та брехлива історія, яка до 1991 року писалася за вказівками відділів пропаганди і агітації обкомів та комуністичних центральних комітетів різних рівнів, під політичним наглядом цензорів, була згустком ідеологічних партійних настанов і брехливої трактовки багатьох суспільних процесів, які, зокрема, український народ рішуче, як фальшиві і облудні, безчесно грабінницько-колонізаторські, відкидав, виступав проти них зі зброєю в руках.

Тут можна було б навести багато прикладів героїчної боротьби українського народу проти більшовицько-комуністичної узурпації влади, проти так званих «продрозкладок», «комбідів», колективізації, націоналізації, розкуркулювання, депортацій, масових арештів, масових розстрілів, безмежного зневажання національних, політичних і громадянських прав народів усіх республік, які керівництво ВКП(б) намагалось переварити в єдиному великоімперському котлі і утворити нову суспільну формацію – радянський народ. Як це робилося, старше покоління знає. В ім'я цієї примарної ідеї винищено десятки мільйонів громадян колишнього СРСР.

Лише один приклад. В червні 1941 року, коли Червона армія під ударами німецької армії відкочувалася на схід, органи НКДБ західних областей України і Буковини влаштували в переповнених безвинними людьми тюрмах криваві розстріли. У в'язницях Львівської області було розстріляно 2464 в'язні, Дрогобицької – 1101, Станіславської – 1000, в Луцьку – 2000, при чому тут всіх розстріляних облили гасом, спалили, а потім засипали вапном,

у Перемишлі – 267, Дубні – 260, в Умані – 757 в'язнів Чортківської тюрми, в Чернівцях – 222¹⁷. А всього по Україні розстріляно в тюрмах 9813 в'язнів, незаконно розстріляно конвоем в дорозі – 769 осіб, померло в дорозі – 1057 в'язнів¹⁸. Як «товариш» Симоненко розцінює ці втрати? Які почуття викликали в громадян України ці криваві розстріли?.. Хто їх здатний забути?..

Петро Симоненко не любить, коли йому та його поплічникам нагадують про непростимі злочини комуністичної влади. Велику і благородну справу увічнення жертв Голодомору 1932–1933 років цей комуністичний крикун і невіглас називає «президентської пляскою на костях». Очевидно, у комуністичного вождя не все в нормі з глуздом. Або його злоба проти того, що в Україні відроджується правда історії, настільки скаламугила його чорну душу, що він найблагородніші вчинки Президента України називає «пляскою на костях». Де, в якій країні, яка розумна людина могла б так ганебно-блудницьки витракувати високопатріотичну, високогуманну, і, якщо хочете, народоугодну і богоугодну діяльність Президента Віктора Андрійовича Ющенка щодо мільйонних жертв страшного Голодомору 1932–1933 років. Симоненку ця трагедія не болить, він і над такою святою і благородною справою, як увічнення пам'яті жертв голодомору, злостує, глузиться, як справжній комуністичний Люцифер. Кажуть, що не було розуму змалку, не буде й до останку.

Рабсько-зрадницьке плазування перед іноземними чинниками в усіх народів викликає огиду, презирство, зневагу щодо носіїв цих хамелеонівських рис. Не позбавлений цих почуттів і український народ. Видатний український письменник Євген Маланюк у своїй «Книзі спостережень» наводить цитату одного польського хроніста, який, розповідаючи про Львів XVI століття, де «було мало русинів, але багато Руси», писав:

«Русь установляла собі консулів і проконсулів, дивні присяги чинила, від послушенства владі відприсягала, сама собі свої суди і кари установляла, **тих, що для чужинців працювали, за проклятих мала, до церемоній церковних не допускала й плювала на них**»¹⁸.

Бачите, «товаришу» Симоненко, яка висока мораль в русинів-українців була ще в XVI столітті. А ви у XXI робите такі негідні громадянина України вчинки, за які накликаєте на себе прокляття народу і все інше, про що сказано вище.

Один із сучасних високоосвічених, чесних і мудрих людей сказав: «Не достоїн імені мужа той, хто оббріхує керівників своєї країни перед її ворогами». Саме це ми маємо сьогодні з Петром Симоненком, який уже не раз не соромиться претендувати на посаду Президента України.

Зробимо кілька висновків на підставі аналізу політичної і моральної позиції комуністичного вождя-невігласа.

1. Петро Симоненко досі не позбувся своїх заkostenілих комуністичних догматів, своєї за його словами «печерної» ненависті до всього українського. Він є ворогом № 1 незалежної України, української державності.

2. Петро Симоненко, як остаточно політично і морально деградований малорос, плазуючи перед московськими очільниками, безсоромно, зухвало, безчесно і безпідставно вдається до брехливих звинувачень Президента України Віктора Андрійовича Ющенка в розв'язуванні ідеологічної, політичної, інформаційної і духовної війни проти Росії і російського народу.

3. Будучи депутатом Верховної Ради України, Симоненко мав би дбати про безпеку України, він же, потрапивши в чужу країну, по-зрадницьки розкриває державні військові таємниці, намагаючись викликати ворожнечу між Україною і Росією.

4. Симоненко свої хворобливі марення, свої напівбожевільні вигадки про «расползание фашизма» намагався і намагається нав'язати не тільки членам КПРФ, на XIII з'їзді якої виступав, а й українцям, публікуючи свої злобні випадки проти Президента України і українців взагалі в газетах, що видаються в Україні, не розуміючи, що своєю облудною брехнею він ображає честь і гідність кожного чесного українця, а сам себе паскудить і принижує власним політичним і громадським безчестям.

5. Симоненко безсовісно бреше, коли у своїх висновках заявляє про «недооценку обществом коричневой чумы», що нібито «пещерный национализм и неонацизм стали государственной идеологией у нас в Украине», що «усилиями запада и США сегодня «коричневая чума» нацизма возрождается в Украине». Це Симоненко хоче відродити в Україні печерний комунізм, який нічим не поступався гітлерівському фашизму, хіба що відсутністю крематоріїв.

6. Таким чином Петро Симоненко у виступі на XIII з'їзді КПРФ показав себе неприхованим ворогом України, який працює проти неї; він ображав Президента України, зводив наклепи на діяльність української влади, намагався викликати недовіру до її політики, посіяти ворожнечу між українським і російським народами. Це злочини, передбачені ст. ст. 68, 79 та 105 Конституції України.

Автор цього матеріалу переглянув статті Конституції України, на підставі яких можна було б притягти Петра Симоненка до кримінальної відповідальності, як наклепника, брехуна і паплюжника Української Держави, української нації. Але статей про кару за оббріхування, наклепи, розпалювання міжнаціональної ворожнечі, образу національної гідності, на жаль, не знайшов. У Кримінальному Кодексі колишньої УРСР у редакції 1927 року була особлива частина, в розділ I якої входило 20 статей, що передбачали найжорстокіші покарання аж до розстрілу за так звані «контррево-

люційні злочини». На підставі тих статей було знищено, замордовано в сталінських таборах і на спецвиселеннях десятки мільйонів безвинних людей, то як «ворогів народу», то як «контрреволюціонерів», то як «куркулів», то як «буржуазних націоналістів», то як членів різних опозицій та ухилів». Симоненко все те вважає великим благом радянського народу. Насправді ж то був справжній червоний фашизм. Тому я звертаюся до Верховної Ради України з проською позбавити Симоненка Петра Миколайовича депутатської недоторканності і депутатського мандата, як небезпечного брехуна і відвертого ворога української держави, безчесного ганьбителя Президента України і всього українського народу!

Притягти Симоненка Петра Миколайовича до кримінальної відповідальності за статтями 68, 79 та 105 Конституції України.

Оскільки газети «Киевский вестник», «Коммунист», «Рабочая газета» протягом ряду років ведуть антиукраїнську, антидержавну і антинаціональну пропаганду, сіють ворожнечу між окремими групами українського населення, виховують своїх читачів у дусі великоімперського шовінізму і ненависті до українського народу, брехливо, з позицій колишнього НКВД-НКДБ СРСР висвітлюють діяльність ОУН та УПА, зводять наклепи на існуючий в Україні лад, позбавити редакції цих газет ліцензій на видавничу діяльність, а їхніх редакторів та кореспондентів притягти до кримінальної відповідальності за відповідними статтями Кримінального Кодексу України.

У зв'язку з тим, що Комуністична партія України усно і письмово веде ворожу, щодо України і її народу пропаганду, а її лідер на міжнародних форумах паплюжить діяльність Президента України і всієї української влади, обзиваючи її «коричневою чумою», а її політику «печерним націоналізмом», автор статті звертається до Міністерства юстиції України з проханням зняти цю партію з реєстрації і заборонити її діяльність в Україні.

Як громадянин України, якому болить доля моєї держави і всього українського народу, я закликаю усіх українських виборців проігнорувати висування Петра Симоненка в Президенти України, не віддати за нього жодного голосу. Цим ми рішуче заявимо, що повернення в сталінсько-берієвське промосковське царство в Україні ніколи не буде.

¹ Виступлення первого секретаря ЦК КПУ П. Симоненко на XIII съезде КПРФ // Рабочая газета. – 2008. – 4 декабря.

² Оргкомітет з підготовки міжнародного суду над злочинами комунізму проти людства. Фашистський меч кувався в СРСР // Вісті комбатанта. – Торонто; Нью-Йорк. – 2008. – С. 75–76.

³ Генеральна угода про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлін-

ням безпеки націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо) // Там само. – С. 76–78.

⁴ Микольський Ю. Російські військові формування і адміністративні органи, які разом з гітлерівською Німеччиною боролися проти СРСР // Там само. – С. 79–80.

⁵ Пристайко В., Пшенніков О., Шаповал Ю. Шлях на Соловки // Остання адреса. До 60-річчя соловецької трагедії. – Київ.: Сфера, 1997. – Т. 1. – С. 10–26.

⁶ Млечин Л. Иосиф Сталин, его маршалы и генералы. – М.: Центрополиграф, 2004. – 816 с.

⁷ Ферапошкин В., Рыженков С. День памяти жертв политических репрессий в Москве // 30 октября. Газета «Московского мемориала». – 2008. – № 90. – С. 1–3.

⁸ Охотин Г.Г., Рочинський А.Б. «Большой террор»: 1937–1939 // 30 октября. Газета «Московского мемориала». – 2007. – № 74. – С. 1–7.

⁹ О фашистско-повстанческой, шпионской, диверсионной, пораженческой и террористической деятельности польской разведки в СССР. Оперативный приказ народного комиссара внутренних дел СССР 11 августа 1937 г. г. Москва. № 00485 // 3 архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. – 1997. – № 1/2. – С. 15–18; Ежов Н. Совершенно секретно. Народный комиссариат внутренних дел союзных республик, начальникам управлений НКВД автономных республик, областей и краев // Шаповал Ю., Пристайко В., Золотарьов В. ЧК-ГПУ-НКВД в Україні. – С. 350–377.

¹⁰ Гранкіна О. Репресувати на підставі наказу наркома внутрішніх справ СРСР... // 3 архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. – 1999. – № 1/2. – С. 208–223.

¹¹ Рубльов О. Репринцев В. Репресії проти поляків в Україні у 1930-ті роки // 3 архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. – 1995. – № 1/2. – С. 116–156.

¹² Лист першого секретаря ЦК КП(б)У М.С. Хрущова Й.В. Сталіну // ЦДАГОУ. – Ф. 1. – Оп. 75. – Спр. 4. – Арк. 28.

¹³ ЦДАГОУ. – Ф. 1. – Оп. 75. – Спр. 118. – Арк. 1.

¹⁴ Там само. – Спр. 4. – Арк. 32.

¹⁵ Там само. – Арк. 30.

¹⁶ Веденєв Д., Єгоров В. Меч і тризуб. Нотатки до історії служби безпеки Організації українських націоналістів // 3 архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. – 1998. – № 1/2. – С. 365–389.

¹⁷ Романов О. Федущак І. Західноукраїнська трагедія. 1941. – Львів; Нью-Йорк. – 2002. – С. 387.

¹⁸ Маланюк Є. Книга Спостережень. – Київ.: Атіка, 1995. – 238 с.

УДК 39(477.85) „1/20”

Ганна Скорейко

ПРОБЛЕМА ЗАХИСТУ ПРАВ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В УКРАЇНІ

У статті йдеться про особливості формування етнополітичної ситуації в Україні на сучасному етапі, становище національних меншин та мовних груп. Особлива увага звертається на проблеми адаптації українського законодавства до загальноєвропейських вимог в умовах фактичної двомовності в українському суспільстві, необхідності збереження регіональних мов.

Ключові слова: Україна, національні меншини, національне питання, регіональні мови, Європейська хартія регіональних мов або мов меншин, російськомовне населення.

Розвал Радянського Союзу і становлення нових незалежних держав виявили цілий ряд гострих, часто занедбаних суспільних, економічних, екологічних проблем радянського суспільства, які лягли важким тягарем на пострадянські республіки. Одним з найскладніших спадків політики союзного керівництва виявилось національне питання, вирішення якого до сих пір є болючою проблемою для всіх етнічних спільнот колишнього СРСР.

Україна була й залишається зразком мирного співіснування численних етнічних груп. Національне питання тут ніколи не являлося дестабілізуючим фактором. Звичайно, державу не обминули регіональні сепаратистські прояви на початку 90-х рр. ХХ ст. – румунські в Чернівецькій області, русинські на Закарпатті, російські в Криму. Проте витримана і послідовна державна етнополітика дала змогу перевести ці рухи в національно-культурну та гуманітарну сферу.

Проблема розвитку міжнаціональних відносин в Україні залишається однією із найважливіших для розуміння сучасних процесів у державі, тому викликає незмінно гострий інтерес у науковців. Зокрема, значний внесок у вивчення етнонаціональних стосунків та розробку засад етнополітики в Україні належить В.Б.Євтуху¹. Правовий аспект забезпечення культурно-духовних та політичних потреб національних меншин досліджує Л.Рябошапка². Важливим для вивчення проблеми є аналіз історичних теорій та концепцій щодо формування і взаємозв'язків національних меншин в Україні, зроблений О.Рафальським.³ Особливо слід відзначити глибоке вивчення проблеми у колективній праці «Міжнаціональні відносини і національні меншини: стан, перспективи», підготовленої під редакцією Р.Чілачави.⁴

Однак сьогодні питання захисту національних меншин знову набрало гострого політичного ха-

Summary

*Ivan Fostiř
(Chernivtsi)*

Leader of the Communist Party of Ukraine Petro Symonenko Devote Oneself to the Truth or Lie

In this article exposed anti-Ukrainian direction of appearance (in public) of the KPU leader P. Symonenko abroad.

Key words: P. Symonenko, KPU, appearance (in public), slanders, anti-Ukrainian, stalinism, fascism, Stalin's repression, holodomor.